

ЛАЙОШ КАШАК

Стихотворения

KASSÁK LAJOS

Versek

МЛАДОЖЕНКА

Питат девойката и не отговаря
мълчи, само мълчи
с неразгадаема усмивка на уста.
Сякаш междуременно е в плен на особена магия
не знаеш накъде е отправила поглед
косите ѝ излъчват благоухание
вдъхнеш ли от него, се отравяш.

Младоженката е тя,
която утре ще застане пред олтара
и теб заведох пред олтара аз така, ръка в моята сплела
о, отминала любима, по-красива и от розата
между тънките ти пръсти трепкаща.

Биеха камбани и вървахме в съпровода на сватбарите
като странници
нарочени за този дълъг път
и по-нататък вече аз самичък крача
из безпътни планини и през гори.

Какво да ти даря, омайна непозната
застанала пред мен, с венец от мирта на челото
на пръста със годежната халка
която някога ще се изгуби също както
любовта ни с времето изтънява.

Горкичка моя, от треската на наслаждения изгаряна
ще излинеят бавно цветчетата на твоите мечти
и ако безсилно вече съзерцаваш сърцето ти как мъчи се
в залеза на някой тъжен ден
помахай ти на миналото, както моряците сбогват се с лазура.

MENYASSZONY

Kérdezik a lányt és nem válaszol
hallgat, csak hallgat
kiismerhetetlen mosollyal az ajka körül.
Közben, mintha különös varázslat tartaná fogva
nem tudhatod, mire bámulnak el a szemei
hajából enyhe illat árad
s aki szagolja, megmérgeződik tőle.

Ő a menyasszony,
akit holnap oltár elé vezetnek
én is így vezettek téged karomrafűzve
ó, régi szerelmem, aki szebb voltál a rózsánál
mi karcsú ujjaid között remegett.

Szóltak a harangok s a násznép kíséretében mentünk
mint a vándorok
akiket kijelöltek e hosszú útra
s én már egyedül ballagok tovább
úttalan hegyekre fel, erdőkön át.

Mivel ajándékozzalak meg, bájos idegen
hogy itt állsz előttem, homlokodon mirtuszkoszorúval
ujjadon arany karikagyűrűvel
aminek egyszer ugyanúgy nyoma veszik
mint magának a szerelemnek.

Szegényke, akit a gyönyörök lázai emésztenek
lassan majd lehullanak álmaid szirmai
s ha már tehetetlenül nézed szíved vergődését
egy szomorú nap alkonyán
intesz a múltnak, mint az azúr hajósai.

ИЗМРЪЗНАЛО ЗЪРНО

Поетът нека да пее, чувам
и в мен душата плаче, че съм ням.
Но не ням съм и безпомощен
нали като бесен вълк вия
изравям грижите си и изпод земята.

Поетът нека да не пее, казвам.
Поет съм и аз и ето, тук стоя
с изумен взор и погнусен стомах
осъден на живот и изоставен.
Каква причина имам, та да пея?

СЪБЛАЗНЯВАНЕ НА УБОГИТЕ

Срещнах днес един мой достоен за обич съвременник.
Поет. Идеше нейде из северните планински провинции
и сега с разкопчано палто и щастлив в есента
се разхожда. Какво са за него мъгла, гнили шумки и вятърът,
който откъм реката булевардите обявява? Поет, си мисля
и в себе си едва ли не го окайвам. И мъничко го съжалявам,
както роднините си, които са ми лика-прилика.

Още пристъпва тук пред мен, още чувам тропота на обувката му
и може би в следващия миг ще разпери криле
и ще полети високо. Как после ще минават дните му в
синьото небе? Кой ще му постила леглото? Кой в кафето му
зальци ще надrobi?

Поетите до един са хора бедни и донякъде също чудати.
Обичат самотата, но ако никой не ги вижда, разговарят
с рибите и с птиците. Бедните. Ако понякога ми падне случай,
ги следвам. Знам, тази моя мания е оръжието,
с което ще се убия, но само ги следвам, върху себе си поемам
тежкия им кръст.

ELFAGYOTT GABONA

A költő énekeljen, hallom
és bennem sír a lélek, hogy néma vagyok.
Nem is vagyok néma és tehetetlen
hiszen üvöltök, mint a veszett farkas
s a föld alól is előkaparom gondjaim.

A költő ne énekeljen, mondom.
Költő vagyok én is és íme, itt állok
megdöbent szemmel és utálkozó gyomrommal
életre ítélt és elhagyottan.
Mi okom lenne rá, hogy énekeljek?

BALGÁK MEGKÍSÉRTÉSE

Egy szeretetreméltó kortársammal találkoztam ma.
Költő. Valahonnan az északi hegyvidékről származott
s most kigombolt kabáttal és boldogan sétál az
őszben. Mit neki a köd, az erjedő falevelek és a szél,
mely a folyó felől suhan a körutakra? Költő, gondolom
s majdnem szánom őt magamban. Sajnálom kicsit, mint a
rokonaimat, akik hozzám hasonlítanak.

Még itt jár előttem, még hallom a léptei kopogását
s talán a következő pillanatban kibontja szárnyait
s felszáll a magasba. Hogyan múlnak majd napjai
a kék levegőégben? Ki veti meg ágyát? Ki aprít zsemlyét
a kávéjába?

A költők mind szegény emberek s kicsit bogarasak is.
Szeretik a magányt, de ha senki nem látja őket, a halakkal
és madarakkal társalognak. Szegénykék. Követem őket, ha
olykor szerencsém van hozzájuk. Tudom, ez a mániám a fegyver,
mellyel megölöm magamat s csak követem őket és átveszem
súlyos keresztjüket.

МНОГО МНОГО ДЕЦА

Хей, деца! Дечица бре!
Върху меките им, кръгли рамене шурти юлският пек
и както, гонейки се, в реката нагазват
по тях проблясват капчици, сякаш кожата им
е посипана с милиони бисери
и мирише на чисто, сладостно гладка.

Ехей! Диви възгласи се въземат
и ето нà, там двама, трима почти ходят по водата.
О, необятен лазур и лъкатушна фантазия.
Чудото отново се сбъдва.
На брега между майките седи и Мария
на ръце със сина си, който жив е пред нас
както вечният младенец
неугасващ светилник
на слънчев лъч люлеещ се гълъб
и с пръстче в уста
е един измежду всичките деца.

Обичат водата и старата река ги обича
на гърба си ги носи, в скута си люлее всяко от тях
додето чайките с бели криле над тях се носят
рибки гъделичкат петите им и те отново изпъват тела.
Закон не им пречи, ни тъга, нито страх
и виждам стълбата, която са опрели в слънцето
готови всеки миг да се емнат по стръмните стъпала
същи ангели, пред Господа да се явят.

SOK SOK GYEREK

Haj, gyerekek! Hahó gyerekek!
Puha, kerek vállukra zubog a júliusi napfény
s amint egymást hajszolva belegázolnak a folyóba
csillan rajtuk a víz, mintha millió gyöngyszemmel
hintették volna be bőrük
aminek nincs szaga és édesen sima.

Hahó! a vad kiáltások lobognak
s nézzétek, amott kettő, három szinte a víz színén jár.
Ó, végtelen azúr és bolyongó képzelet.
Ismét beteljesedik a csoda.
A parton az anyák között ül Mária is
ölében a fiával, aki úgy él előttünk
mint az örök csecsemő
kiolthatatlan szövétnek
napsugáron hintázó galamb
s ujjacskájával a szájában
egy ezek közül a gyerekek közül.

A víz szerelmesei s az öreg folyó is szereti őket
hátán cipeli, vagy az ölében ringatja bármelyiket
miközben fehér szárnyakkal lebegnek felettük a sirályok
lábukat apró halak csiklandozzák s ők nekifeszülnek újból.
Nem köti őket törvény, se bánat, se félelem
s látni a létrát, amit odatámasztottak a naphoz
bármely pillanatban elindulhatnának a meredek fokokon
hogyan megjelenjenek az Úr előtt, mint az angyalok.

БЕЗПРЕДМЕТНА ТЪГА

Вървя нагоре аз, все по-нагоре
и се ровя надълбоко, все по-надълбоко.
Ако вчера бях още млад пастир
днес старо, черно шиле съм
нямам си зелено пасище, ни топла ясла.

Вървя нагоре аз, все по-нагоре
и се ровя надълбоко, все по-надълбоко.
Защо се мъча и кога ли цел ще стигна?
Прашинка ако бях, ще ме подемe вятърът
ще поиграе с мен и току-виж се укротя.

Превод: Мартин Христов

TÁRGY TALAN SZOMORÚSÁG

Fölfelé megyek, egyre följebb
és mélyre ások, egyre mélyebbre.
Ha tegnap még ifjú pásztor voltam
ma öreg, fekete bárány vagyok
se zöld legelők, se meleg aklom.

Fölfelé megyek, egyre följebb
és mélyre ások, egyre mélyebbre.
Mért fáradok s mikor érek célba?
Ha porszem lennék, elvinne a szél
játszana velem s tán megnyugodnék.

